

Hồi 1

Tai Bay Vạ Gió Song Kiếm Luân Ma

Nêm đó là đêm trừ tịch gió bay, tuyết thổi bốn bề tối đen như mực, mọi người ai cũng ở nhà đón xuân và ăn Tết. Riêng có hai thanh niên nọ đang cúi đầu thúc ngựa phi nước đại trên đường cái quan, trước thành lâu Sơn Hải Quan. Hai chàng chỉ muốn một bước tới ngay được trong thành để nghỉ ngơi thôi. Vì gió lạnh tạt vào mặt đau buốt thấu xương, nên hai chàng cứ phải cúi đầu xuống phi ngựa như vậy. Đột nhiên một chàng ngồi nhồm lên, thở dài một tiếng rồi nói:

- Nhị đệ, sắp tới nơi rồi, nhưng không biết cửa thành đã đóng chưa? Có lẽ quan quân coi thành đã về nhà ăn Tết rồi cũng nên.

Chàng thanh niên thứ hai cũng ngồi nhồm dậy vừa cười vừa đáp:

- Nếu lời nói của đại ca không sai thì đêm nay chúng ta thế nào cũng phải ở lại ngoài thành đón gió Bắc. Thật số kiếp của anh em mình...

Một luồng gió lạnh thổi qua mặt khiến chàng ta ho mấy tiếng liền, không sao nói hết lời được. Giây phút sau, hai người đã phi ngựa tới trước cửa thành. May mắn thay, cửa thành sắp sửa đóng nên quân coi thành chỉ hỏi qua loa, rồi để cho hai chàng đi vào trong thành tức thì. Hai chàng đó mừng rỡ vô cùng, vội quất ngựa phi chạy như bay vào luôn.

Chiếc đèn lồng đỏ treo ở trên cửa khách sạn Liên Thăng đang thấp thoáng trước gió. Đôi câu đối xuân dán ở hai bên cửa, với màu giấy đỏ chóc khiến ai trông thấy cũng biết ngay là ngày Tết liền. Tên phổ ký hai tay thọc vào trong túi áo, đang đứng tựa cửa ngắm nhìn cái đèn lồng đưa đi đưa lại. Đôi đèn lồng này treo lên có ý nghĩa gì? Lỡ bị gió Bắc thổi, đèn bay tung lên bốc cháy thì sao? Lúc ấy có phải là chẳng thấy hên đâu mà chỉ thấy cháy luôn cả nhà không?

Y nghe thấy tiếng vó ngựa vọng tới, liền đưa mắt nhìn về phía có tiếng động, mồm thì nói tiếp:

- Khách nào mà kéo tới vào lúc sắp giao thừa thế này?

Y vừa nói dứt đã thấy hai người ở đằng xa phi ngựa tới và khi đến trước cửa mới gò cương lại làm hai con ngựa đều nhẩy chồm lên, nhưng hai người nọ đã lẹ làng nhẩy xuống đất liền. Tên phổ ky vội chạy ra đỡ lấy hai sợi dây cương rồi quay lại đón hai người khách vào trong khách sạn. Hai người nọ vừa bước vào trong khách sạn đã cởi mũ lông và áo khoác ra rũ tuyết xong, liền thuận tay đưa luôn mũ áo cho người phổ ky cất đi. Dưới ánh đèn, tên phổ ky trông thấy hai người mặt rất anh tuấn, thân hình vạm vỡ, nhưng phải nổi da dẻ rất thô, trên mặt lại mọc rất nhiều lông vàng.

Hai thiếu niên đó chính là Phẫm Nhi với Lạc Dương. Cả hai bị Tiều Dao Khách giam giữ ở trên một ngọn núi cao chọc trời, nơi đó bỗng có tuyết băng, địa thế thay đổi hẳn, nhờ vậy hai người mới xuống được ngọn núi cao chót vót ấy. Hai người nóng lòng bàn tính thoát khỏi nơi đó, nhưng không biết hiện đang ở đâu và cũng không phân biệt được phương hướng cùng đường lối, cả hai cùng đều sợ nếu lạc lối thì không chết rét cũng chết đói. Hai người bàn tán mấy ngày vẫn không sao giải quyết được và rốt cuộc đành phải chờ Tiều Dao Khách về rồi tính sau. Cũng may trong động còn tích trữ rất nhiều củ khoai sơn và củ hoàng tinh, đồng thời hai người lại tìm thấy hai cuốn sổ tay của Tiều Dao Khách trong đó có ghi hết những võ công của mình nghiên cứu ra. Hai người xưa nay rất ưa thích võ nghệ, thấy cuốn sách võ ấy đều mừng rỡ vô cùng. Từ đó trở đi hai người cứ ngày đêm theo cuốn sổ tay đó mà học tập võ nghệ tư chất của hai người tuy hơn người thật, nhưng không có người dạy bảo nên mặc dầu cố gắng cũng chỉ thành công được một nửa mà thôi.

Thoáng cái đã qua được năm năm, tuy hai người đã học hỏi được tám thành võ công trong cuốn sách võ của Tiều Dao Khách để lại, nhưng lương thực ở trong hang núi ấy đã hết, bắt buộc hai người phải rời khỏi nơi đó. Trải qua bao nhiêu gian truân khổ sở và mất hơn hai tháng, hai người mới trở về tới núi Trường Bạch. Lão Sơn chủ Cung Thiên Đơn trông thấy hai người, mừng rỡ vô cùng, nhưng nghĩ tới bọn Tạ Vân Nhạc đi Ngọc Chung Đảo tới giờ vẫn chưa thấy trở về, không biết sống chết ra sao, lại rầu rĩ ngay. Lão Sơn chủ đã cho người đi khắp nơi dò hỏi mà cũng không hay tin gì cả.

Lạc Dương nghe nói Vân Nhạc đi Ngọc Chung Đảo tới giờ vẫn chưa biết sống chết ra sao cả. Chẳng nghĩ tới năm xưa sư phụ đối với mình như thế nào, liền lên tiếng khóc lóc, cương quyết đòi đi ngay Ngọc Chung Đảo để tìm kiếm sư phụ tức thì.

Cung Thiên Đơn thở dài một tiếng và nói:

- Ngọc Chung Đảo vốn dĩ là một hỏa diệm sơn chưa tắt lửa. Lúc Tạ thiếu hiệp đi tới đó, vừa gặp núi lửa bốc hỏa và trở nên tai kiếp lớn ấy. Bây giờ không ai còn thấy vết tích của hòn đảo ấy nữa. Vậy cháu còn định đi tới đó làm chi?

Lạc Dương càng đau lòng khóc lóc lớn thêm. Chàng khóc đến hai mắt sưng húp lên. Cung Thiên Đơn cũng không cầm được lệ, thở dài một tiếng nói tiếp:

- Lạc hiền điệt khỏi phải đau đớn như vậy. Lệnh sư là người phúc đức như thế và không có tướng chết yếu thì thế nào cũng được kẻ khác cứu giúp cho. Chưa chừng lệnh sư vì thấy bạn thân và mấy người vợ chết một cách thảm thương như vậy rồi chán nản mà ẩn núp một nơi hẻo lánh nào đó để tu cũng nên? Sau khi lệnh sư mất tích, có tin đồn người thuyền chài ở ngoài Sơn Hải Quan ra ngoài khơi đánh cá có vớt được sáu người võ lâm cao thủ, nhưng không thấy nói là những người nào. Ta đã cho người tới đó để hỏi thăm mấy người thuyền chài, nhưng tìm mãi không thấy mấy người thuyền chài đó. Bây giờ hiền điệt hãy đi ra ngoài Sơn Hải Quan dò hỏi xem chưa biết chừng lại tìm được lệnh sư cũng nên? Bằng không hiền điệt đi Trấn tiêu cục ở Nam Xương hỏi thăm cũng được.

Nói tới đó, Cung Thiên Đơn ngừng giây lát rồi lại thở dài, và nói:

- Hiện giờ trên giang hồ đã bắt đầu có vẻ loạn, những yêu ma quỷ quái nổi lên ở bốn phương, không bao lâu sẽ có máu tanh vấy đầy đường, xác nằm ngổn ngang trong thung lũng và hào rãnh. Hồi lệnh sư chưa đi vắng, cái tên Quái Thủ Thư Sinh lầy khắp giang hồ, oai trấn trong ngoài. Tuy lúc ẩn, lúc hiện như con rồng thần vậy, nhưng cũng đủ làm võ lâm kính phục và hãi sợ. Tiếc thay hiện giờ không biết lệnh sư ở đâu, khiến ai ai cũng nhớ nhung vô cùng.

Nói xong, lão Sơn chủ lại than thở một hồi lâu. Lạc Dương thấy lão Sơn chủ nói như vậy lại càng rầu rĩ thêm, miễn cưỡng ở lại đó ba ngày rồi cương quyết cáo từ xuống núi. Chàng thề đi khắp chân trời góc biển để tìm kiếm sư phụ mình. Lão Sơn chủ thấy chàng là người thành thật và hiếu thảo như vậy không tiện giữ ở lại nữa, liền tặng cho một số tiền lộ phí rất hậu.

Phẩm Nhi với Lạc Dương thân nhau như anh em ruột thịt, nên cũng muốn nhân cơ hội này đi giang hồ một phen. Thế rồi hai người tiễn rời khỏi núi Trường Bạch tiến thẳng về phía Sơn Hải Quan...

Hãy nói lại Lạc Dương và Phẩm Nhi theo tên phổ ký vào trong nhà, đến một căn phòng khá rộng rãi, hai người nghe thấy từ hai căn phòng bên cạnh đèn lửa sáng choang, có tiếng cười đùa vọng ra ồn ào vô cùng. Lạc Dương với Phẩm Nhi bảo làm một mâm cơm thịnh soạn dọn vào trong phòng cho mình. Người phổ ký đó hầu hạ hai người rất chu đáo và hỏi gì y cũng trả lời liền.

Cơm no rượu say, Lạc Dương rầu rĩ ngồi trên giường, nghĩ ngợi còn Phấm Nhi thì nằm ngửa trên giường, thấy Lạc Dương buồn rầu như vậy liền vừa cười vừa hỏi:

- Nhị đệ đương nghĩ đến Cung Tú Vân phải không?

Tú Vân là cháu gái của Cung Thiên Đơn, hồi nàng còn nhỏ bị đau nặng nhờ Vân Nhạc cứu chữa cho mới được lành mạnh, vì vậy nàng coi Vân Nhạc như sư phụ. Nhiều khi rồi rã, nàng còn hỏi Vân Nhạc dạy chữ cho nữa, cho tới giờ, nàng không bao giờ quên người sư phụ ân nhân đó. Khi Lạc Dương đi Hoàng Bách sơn trang, vì tình đồng môn hai người chơi với nhau rất thân. Năm năm sau khi hai người tái ngộ, Lạc Dương thấy nàng xinh đẹp vô cùng. Lúc này Lạc Dương tuổi đã mười bốn vì ngày đêm chuyên ăn hoàng tinh và hoài sơn nên thân hình của chàng cao lớn như thiếu niên hai mươi vậy. Phấm Nhi cũng ở trên hoang động bấy lâu mà lúc nào cũng nhớ nhung đến Tú Vân, nhưng chàng không ngờ nàng ta chóng lớn và xinh đẹp đến thế. Trong ba ngày chàng ở trên Hoàng Bích sơn trang, tuy hai người chỉ gặp nhau vài lần, nhưng cả hai có lòng yêu mến nhau rồi.

Lúc này Lạc Dương không ngờ Phấm Nhi lại hỏi tới vấn đề đó xấu hổ vô cùng, thở dài một tiếng và đáp:

- Đại ca thì còn lạ gì tính của tiểu đệ nữa, sao đại ca lại còn nói bông tiểu đệ như thế. Hiện giờ đang có vấn đề rất lớn cần phải làm cho được là tìm cho được ân sư, hai là đại thù của đệ chưa trả được, nên mỗi lần nghĩ tới là đau lòng vô cùng, vì vậy đệ mới thở ngắn than dài như thế, chớ nào phải đệ mơ tưởng Cung cô nương đâu.

Thấy Lạc Dương nói như vậy, Phấm Nhi cũng rầu rĩ theo, nên phải an ủi rằng:

- Trên đời không có một việc khó gì hết, chỉ sợ mình không có lòng thôi, nếu đã quyết tâm làm thì thế nào cũng thành công? Nhị đệ nên biết cứ rầu rĩ như thế này mãi chỉ có hỏng việc thôi, hà tất phải lo âu như thế làm chi.

Lạc Dương là người rất dễ cảm xúc thấy Phấm Nhi nói như vậy nước mắt càng nhỏ ròn ròn.

Lúc ấy, bên ngoài cửa sổ gió càng lớn, tuyết xuống càng mau nhưng tiếng ồn ào của phòng kể bên lại hơn trước nhiều. Đột nhiên bên ngoài, có tiếng rú rất quái dị vọng tới, khiến ai nghe cũng hồn bay phách tán. Phấm Nhi ngăn người ra giày lát, bồng giờ tay ra phẩy một cái ngọn nến trên bàn tắt ngóm, rồi khẽ nói với Lạc Dương rằng:

- Nhị đệ, chúng ta mau ra cạnh cửa sổ nhìn trộm xem, chắc thế nào cũng có trò rất vui cho chúng ta đêm nay.

Chàng lớn tuổi hơn và giàu kinh nghiệm hơn Lạc Dương, nên vừa nghe tiếng rú đó, chàng biết thế nào cũng có chuyện rất lớn sắp xảy ra. Lạc Dương liền theo Phẫm Nhi đi tới trước cửa sổ và cũng bắt chước Phẫm Nhi dúi một lỗ để ngó ra bên ngoài. Hai người thấy những căn phòng bên cũng tắt đèn và tiếp theo đó mười mấy bóng đen lần lượt nhảy ra đứng tựa lưng vào tường hết. Giây phút sau tiếng rú rõ như ở trên trời đưa xuống, nhanh như điện chớp, xen với tiếng gió kêu vù vù lại càng rùng rợn thêm. Phẫm Nhi với Lạc Dương đều im lặng lắng nghe, nhưng trống ngực hai người đập rất mạnh. Đột nhiên tiếng rú đó ngừng hẳn và có ba cái bóng đen vừa gầy vừa cao, ở trên không nhảy xuống, đứng sững ở giữa sân, sáu con mắt có ánh sáng tia ra, tựa như sáu ngọn đèn ló chiếu vòng quanh sân một lượt vậy. Đồng thời, cả ba cùng lên tiếng cười. Tiếng cười của chúng rất khó nghe và rùng rợn vô cùng.

Một người trong bọn bỗng lên tiếng hỏi:

- Đường Tam Điệp đâu, tại sao cứ ẩn núp không dám ra đây gặp chúng ta như thế.

Giọng nói của y cũng âm trầm và rùng rợn như tiếng cười vậy.

Một ông già râu dài và lưng hơi gù trong bọn đứng sát lưng vào vách liền bước ra một bước lớn tiếng đáp:

- Đường lão sư đã đi núi Nga Mi rồi, Kệ Thạch Tam Quái kia, các ngươi không tự lượng sức chút nào, dám gây thù với Đường lão sư và còn táo gan đòi lấy thanh kiếm nọ nữa. Hiện giờ các ngươi đã sa vào trong thiên la địa võng rồi, các ngươi không thức thời để cho chúng ta bắt trời thì còn đợi bao giờ nữa.

Một trong ba cái bóng đen gầy và cao kia, lại cười giọng quái dị một tiếng thật dài rồi thân hình hơi cử động một chút, quát hỏi:

- Ngươi là ai?

Ông già râu dài đáp:

- Lão là Phi Mộ Siêu. Vì Đường lão gia vắng mặt, các ngươi mới dám tới đây như vào chốn không người vậy, nếu ông ta không có việc cần vội đi như vậy thì ông ta không chịu chỉ lấy có hai thanh bảo kiếm Cự Khuyết và Thanh Hồng mà còn...

- Mà còn cái gì nữa?

- Còn cái đầu lâu của ba vị chưa chắc đã giữ được vẹn toàn.

Phẫm Nhi với Lạc Dương nghe thấy ông già đó nói tới Cự Khuyết và Thanh Hồng song kiếm trong lòng rất kinh hãi vì hai người biết hai thanh kiếm đó là của sư mẫu Triệu Liên Châu và Chu Nguyệt Nga, nhưng hai người không hiểu tại sao song kiếm ấy lại lọt vào tay Kệ

Thạch Tam Quái như vậy. Hai người cùng nghĩ thầm: “Chẳng lẽ Kệ Thạch Tam Quái xuất thân ở Ngọc Chung Đảo?”

Trong lúc hai người đang nghĩ ngợi thì Kệ Thạch Tam Quái đã đồng thanh cười lớn, Phi Mộ Siêu lạ quát hỏi tiếp:

- Các người cười gì thế?

Tiếng cười bỗng ngưng hẳn, một người trong Tam quái bỗng trầm giọng quát hỏi lại:

- Ba anh em Đào mỗ không phải những kẻ vô danh, các người có biết đôi kiếm mà Đường tam hiệp lấy được là đôi kiếm giả không? Nếu y không nhanh chân đào tẩu có lẽ đã mất mạng rồi cũng nên.

Mộ Siêu vừa kinh hãi vừa tức giận hỏi lại:

- Đào lão đại, lời nói của người có thật không?

Quái nhân vừa gầy vừa cao cười ngông cuồng một hồi rồi đáp:

- Sao lại không thật, lời nói của lão Đại câu nào cũng thật hết. Ba hôm trước đây lão Đại dò biết các người ẩn núp ở khách sạn Liên Khánh trong Sơn Hải Quan này. Các người thử nghĩ nếu song kiếm bị mất thật, khi nào anh em họ Đào chúng ta chịu để yên?

Mộ Siêu ngờ ngác và kinh hãi một hồi, rồi lại hỏi tiếp:

- Nếu song kiếm chưa mất trộm thật, sao tối nay các người lại còn tới đây tìm kiếm Đường lão sư?

Quái nhân đột nhiên quát lớn một tiếng kêu như sấm động và nói:

- Câm mồm. Anh em Đào mỗ không muốn để cho người ta biết rõ lai lịch. Ba ngày nay theo dõi các người, chúng ta đều đã hay rõ hết. Bây giờ chỉ cần phao đồn các người đã mưu mô và giết chết nguyên chủ của đôi kiếm này thì anh em Đào mỗ không cần phải ra tay, các người cũng bị nguy hiểm đến tính mạng.

Nói xong, y cười ha hả một hồi, rồi quát lớn:

- Đi thôi!

Thế là ba cái thân hình vừa gầy vừa cao tung mình nhảy lên trên cao và lẩn khuất trong gió tuyết mất dạng.

Mộ Siêu liền quát bảo:

- Đuổi theo đi.

Bồng có một người vợ xen lời nói:

- Chẳng hay Phi lão sư không sợ hai thanh bảo kiếm Cự Khuyết và Thanh Hồng hay sao?

Mộ Siêu cười nhạt đáp:

- Lão tự tin sự ước đoán của lão không sai chút nào, nếu Đường Tam hiệp lấy được đôi kiếm giả thì tại sao Đào thị Tam quái lại không ra tay. Chúng ta đây tuy đông người và võ công có cao siêu đến đâu, chưa chắc đã cản trở nổi kiếm khí của đôi báu kiếm ấy. Nếu chúng ta không đuổi theo giết chúng để diệt khẩu thì chỉ sợ sau này chúng ta khó mà đi lại trên giang hồ được. Hừ, hừ... không ngờ Tam hiệp đã tốn bao nhiêu công lao để mưu đồ đôi kiếm báu đó, bây giờ cũng "Dã tràng xe cát."

Y chưa nói dứt, đã giở khinh công tột mức ra, chỉ thoáng cái đã mất dạng liền. Mười mấy người ở trong sân cùng lần lượt chạy theo. Giây phút sau, trong sân chỉ còn lại gió lốc và tuyết rơi xuống trắng xóa thôi.

Phẩm Nhi vội nói:

- Nhị đệ, muốn dò biết ân sư của đệ ở đâu thì phải theo dõi Đào thị Tam quái. Vậy chúng ta cứ việc theo dõi chúng đi.

Lạc Dương mở cửa ra, vội nhảy ra ngoài sân rồi cả hai cùng phi trên mái nhà. Quả nhiên thấy bốn người kia đang chạy ở phía đằng trước. Sợ mất dạng chúng, cả hai liền giở hết tốc độ ra đuổi theo...

Gió lạnh thổi buốt xương, tuyết phủ đầy đồng, mặt trời đã bắt đầu mọc, Phẩm Nhi và Lạc Dương thấy mấy người đã ngừng chân ở dưới chân núi nọ, hai người liền núp vào một cây cổ thụ gần đó, thấy Mộ Siêu đưa mắt nhìn mọi người một cái rồi cất giọng nói:

- Nếu không diệt trừ Đào thị Tam quái thì chúng ta sẽ ăn ngủ không yên. Lão phải đem ba người thủ hạ đi thẳng tới sào huyệt của Tam quái trước, hễ thấy tiếng rú của lão thì các vị phải đến tiếp ứng ngay. Nếu lão ra hiệu cảnh báo thì các vị phải mau phân tán đi khắp giang hồ và tuyên bố việc này với võ lâm. Bây giờ quý vị hãy bao vây và phục dưới chân núi này để phòng Tam quái đào tẩu.

Nói xong, y liền đi luôn, ba tên thủ hạ cũng đi theo, chỉ trong thoáng cái bốn người đã khuất dạng vào phía sau núi rồi. Còn mười mấy người ở lại vội vàng tìm chỗ kín đáo để ẩn núp. Giây lát sau tuyết lại đổ xuống, bỗng có ba cái bóng vàng ở trên đỉnh núi phi xuống, đứng xếp hàng trên cánh đồng tuyết. Người đứng bên trái là một ông già vừa gầy vừa lùn, mặt mũi nhăn nhụ không có lông mày và cũng không có râu, trông rất rùng rợn, lưng đeo

một cái Tiên nhân chường bóng nhoáng. Người đứng giữa là một vị hòa thượng to béo mắt báo, lông mày rậm, mồm to và đỏ không khác gì một chậu máu, đang nhếch mép cười khinh, tay phải cầm một cây thiền trượng bằng sắt. Người đứng bên phải là một đạo sĩ lớn tuổi mặt xanh và lấm li, trong rất đanh ác. Vì mắt mũi đều tụ cả vào giữa, đôi mắt vừa sáng vừa lạnh, cả ba đều mặc áo màu vàng, đứng trước gió trông như ba con quỷ, khiến ai trông thấy cũng hoảng sợ.

Mười mấy người ẩn núp ở bốn phía chung quanh thấy ba cái bóng vàng đỏ ở trên đỉnh núi lướt xuống, tưởng là Kệ Thạch Tam Quái nên ai nấy đều nhảy xổ lại. Bỗng nghe thấy một người áo đen kinh hãi, thất thanh la lớn:

- Đây không phải Đào thị Tam quái, mong quý vị cẩn thận, chớ nên ra tay vội.

Mọi người nghe nói ngơ ngác nhìn nhau không dám tiến lên nữa.

Ông già gầy gò, không râu không lông mày vội hỏi:

- Các vị ở xa tới đây, chẳng hay có ý định gì thế?

Người áo đen nghe nói cười nhạt đáp:

- Sao ngài ăn nói một cách kiêu ngạo như thế? Núi Kệ Sơn này là chỗ ở của Đào thị Tam quái xưa nay, chẳng hay ngài gây hấn với chúng tôi chẳng?

Ông già nọ cười giọng quái dị mấy tiếng rồi trả lời:

- Lão đây là Quỷ Ảnh Tử Kiêu Kỳ.

Rồi y chỉ vào người hòa thượng và đạo sĩ nói tiếp:

- Còn hai vị này là Lăng Vân Thập Bát Trượng Hư Viên đại sư và Đông Dương chân nhân, hai vị đó với lão là vô danh tiểu tốt. Ba ngày trước đây anh em họ Đào có hỏi anh em lão để mượn núi Kệ Thạch làm nơi trú ẩn. Ba anh em lão tuy không có danh vọng gì hết, nhưng không bao giờ chịu để cho người ta đến tận cửa gây sự. Các vị tới đây như vậy không khác nào tự đâm đầu vào lưới.

Nói xong, y giơ tay trái ra, nhanh như điện chớp, điểm luôn vào hông bên phải của người áo đen kia. Thân hình và cử chỉ của Kiêu Kỳ nhanh khôn tả, thảo nào y được người ta ban cho biệt hiệu Quỷ Ảnh Tử, thật không ngoa chút nào. Chàng áo đen thấy đối phương đột nhiên ra tay tấn công mình và thấy thế công đó rất hiểm ác, y vừa kinh hãi vừa tức giận, vội xoay người về phía bên phải để tránh né và giơ chưởng trái lên nhằm tay trái của Kiêu Kỳ vừa tấn công tới chặt xuống, đồng thời y giơ chân phải lên đá vào bụng dưới của đối thủ nữa. Võ công của y quả thật kinh người và tay chân của y nhanh như điện chớp vậy.

thấy bóng hình của Lạc Dương đâu nữa, chỉ thấy những mảnh tuyết đổ xuống bay phấp phới chứ không còn thấy hình bóng ai cả.

Phẩm Nhi hoảng sợ vô cùng, không hiểu Lạc Dương đi đâu mất. Sở dĩ Lạc Dương mất tích một cách nhanh chóng như vậy là vì đường núi ở nơi đó rất hiểm trở. Đột nhiên bên phía trái chỗ cách chàng đứng chừng mấy chục trượng, có một bóng người ở dưới thung lũng nhảy lên nhảy xuống, chàng tưởng là Lạc Dương vội đuổi theo bóng đó và lớn tiếng kêu gọi:

- Nhị đệ, nhị đệ...

Nhưng vì gió quá lớn lại từ phía trước thổi tới, nên tiếng kêu của chàng không thể đi xa được. Chỉ thoáng cái chàng không còn thấy bóng Lạc Dương đâu cả, chàng càng nóng lòng sốt ruột thêm, bỗng nghe thấy phía sau có tiếng người quát hỏi:

- Người kêu gọi ai thế?

Phẩm Nhi kinh ngạc vô cùng, quay mặt lại nhìn, liền thấy một ông già mặc áo dài trắng, mặt lầm lì đứng ở phía sau cách chỗ chàng chừng năm thước. Sau lưng ông già còn có hai người trung niên mặc áo trắng nữa.

Hai người này, mặt mũi trông còn lạnh lùng hơn ông già nhiều. Ngắm nhìn ba người đó hồi lâu chàng mới từ từ đáp:

- Anh em tại hạ bỗng bị mất tích ở núi này nên mới lên tiếng gọi như vậy, xin quý vị thứ lỗi cho, vì tại hạ phải đi kiếm người em ngay, nên không thể hầu chuyện cùng quý vị.

Nói xong, chàng nhún mình một cái, nhảy lên cao ba bốn trượng, định quay người xuống sườn núi luôn. Nhưng thân hình của chàng chưa xuống tới mặt đất đã thấy có một cái bóng nhảy vượt qua đầu và hạ xuống đất trước. Chàng ngẩng đầu lên nhìn xem người đó là ai, liền rùng mình kinh hãi. Thì ra người áo trắng trung niên mặt lầm lì đã đứng phía trước ngăn cản lối đi và nhẹ nhàng nói:

- Lệnh chủ chưa hỏi xong, tại sao bạn lại bỏ đi ngay như vậy.

Phẩm Nhi tức giận vô cùng, cười gằn một tiếng rồi đáp:

- Tôi đi tìm em tôi, có liên can gì với các người đâu, hãy mau tránh ra.

Nói xong, chàng dùng thế Hoàn Đạo Mao Sơn giơ tay phải lên tấn công ngang vào kẻ địch một cái. Người áo trắng cười nhạt một tiếng, và hình như không coi thế công của chàng vào đâu. Y đợi chờ tay của chàng sắp đến tới ngực mới khẽ né sang bên để tránh đồng thời người đó giơ năm ngón tay ra chộp vào hông của chàng. Chàng tức giận vô cùng, cũng xoay người để tránh, giơ song chưởng lên tấn công luôn đối thủ chín thế một lúc. Thế nào của

chàng cũng lợi hại vô cùng, và đều nhắm vào yếu điểm của đối thủ mà đánh. Chưởng pháp của chàng đang sử dụng là Phi Lôi Thập Ngũ Thức của Tiêu Dao Khách viết trên một cuốn sách để lại trong động cho hai người. Chưởng pháp đó tuy không có sư phụ dạy bảo, nhưng cũng khá mạnh. Thân hình của người áo trắng nhanh vô cùng nên chưởng phong của Phấn Nhi đều đánh hụt hết. Và y chỉ dùng một tay phải bồng đập, bồng chộp, âm nhu nhanh nhẹn vô cùng cũng đủ làm cho Phấn Nhi cuống cả tay chân và lui bước lia lịa. Chàng đành phải đổi công làm thủ, tuy vậy vẫn hung hiểm vô cùng. Dần dần chàng đã luống cuống và biết là sẽ thua tới nơi, mồ hôi lạnh trên trán toát ra như mưa, chân tay không còn linh động như trước nữa. Người áo trắng liền cười một tiếng, múa song chưởng tấn công tới trước mặt chàng. Phấn Nhi càng hoảng sợ thêm, giơ hai cánh tay lên chống đỡ, ngờ đâu người áo trắng sắp đánh tới nơi lại bồng xoay tay chộp luôn vào cái thắt lưng của chàng và xách ngược chàng lên. Phấn Nhi bị người nọ túm thắt lưng lôi lên, người lơ lửng trên không, trong lòng hoảng sợ vô cùng. Chàng vội giở Thiên Cân Trụ thân pháp ra để cho thân hình của mình nặng trĩu, đối phương không sao cầm vững được thắt lưng của mình nữa. Quả nhiên thân hình của chàng đã xuống tới dưới đất, nhưng ông già ở ngoài đã nhảy vào giơ tay ra nắm lấy cổ tay của chàng liền. Chàng liền thấy chân khí trong người tản mát hết và thân hình uể oải như bị mất hết hơi sức vậy.

Ông già đó bồng tỏ vẻ hiền từ, liền trầm giọng nói:

- Tên cậu là chi? Sư phụ cậu là ai? Cậu với em cậu đến núi Kệ Thạch này làm chi và đến từ hồi nào, cậu cứ nói thật đi, lão phu sẽ tha cho chứ không giết cậu đâu.

Phấn Nhi đã bị kiềm chế, nhưng chàng rất khôn ngoan, thấy ông già hỏi như vậy nên chàng đã nghĩ ra được những lời đối đáp, vì vậy chàng lớn tiếng trả lời:

- Tại hạ họ La tên Phấn, vì năm năm trước đây gia sư xuống núi không trở về nữa, nên tại hạ với em là La Dương liền xuống núi đi tìm gia sư. Vừa rồi đi qua sườn núi Kệ Thạch này, trông thấy ba quái nhân tăng, tục, đạo chém giết một số người không có tên tuổi. Anh em tại hạ thấy ba anh em người đó ra tay quá ác độc, nhất là bào đệ hãy còn ít tuổi, không sao nhìn được liền theo sau ba quái nhân đó, tại hạ vì đi chậm mấy bước, nên không sao đuổi kịp. Khi leo qua eo núi thì bỗng không thấy hình bóng của bào đệ đâu cả.

Ông già cau mày lại suy nghĩ giây lát rồi hỏi tiếp:

- Cậu bảo em cậu đuổi theo ba quái nhân vào trong núi kia phải không?

Phấn Nhi gật đầu, ông già lại hỏi tiếp:

- Cậu cứ yên tâm, núi Kệ Thạch này đều ở dưới tầm mắt quan sát của lão phu hết, bào đệ của cậu thể nào cũng được bình yên vô sự.

Nói xong, ông già giơ tay trái lên vẫy một cái, Phẫm Nhi thấy người áo trắng vừa đấu với mình đã phi thân tới, buông xuống tay xuống rất cung kính đợi chờ ông già dạy bảo. Ông già lại trầm giọng bảo người nọ rằng:

- Mi truyền lệnh xuống, nếu ai phát hiện thiếu niên đừng có đả thương và chỉ bắt giữ, đem lại đây yết kiến ta thôi.

Người áo trắng cúi đầu quay mình đi luôn, thân hình của y nhanh như điện chớp, chỉ thoáng cái đã biến mất liền. Phẫm Nhi thấy khinh công của người đó lợi hại như thế trong lòng kinh hãi thâm, ông già lại lên tiếng hỏi tiếp:

- Năm nay cậu bao nhiêu tuổi rồi?

Giọng nói của ông ta rất ôn hòa, hiển nhiên ông ta đã tin lời nói của Phẫm Nhi vừa thưa với ông ta. Phẫm Nhi liền trả lời:

- Tại hạ năm nay mười lăm tuổi...

Ông già bỗng trợn trừng mắt lên ngắm nhìn chàng một hồi. Chàng biết ngay vì sao ông già nhìn mình như vậy, nên chàng vội đáp:

- Khi gia sư đi, có để lại hoàng tinh và hoài sơn cho anh em tại hạ ăn đỡ đói. Vì ăn hai thứ trong năm năm liền xương cốt của anh em tại hạ mới to lớn. Và lông vàng mọc đầy người như thế này. Chắc lão tiên bối nghi ngờ tại hạ nói dối tên tuổi phải không?

Ông già gật đầu, nói tiếp:

- Tư chất và thiên phú của cậu rất khá, cậu lại là người rất thông minh, chỉ nhìn sắc mặt mà đã đoán được tâm ý của lão phu rồi. Vừa rồi những lời nói của cậu lão phu đã tin hết, nhưng lão phu đoán chắc hai anh em cậu được sư phụ nhận cho làm môn hạ, nhưng chưa dạy dỗ cho hai anh em cậu, sau vì có việc cần, lệnh sư phải đi ngay. Sở dĩ lão phu biết rõ như vậy là vì thấy chương pháp của cậu loạn xạ không thành chương, không thể vận dụng tự do mà kiểm chế được đối thủ, trái lại sẽ bị đối phương kiểm chế mình, chẳng hay sư phụ của cậu tên họ là chi.

Nói xong, ông ta mới buông tay Phẫm Nhi ra. Chàng thấy ông già xét đoán như vậy trong lòng kinh hãi thâm. Chàng đoán biết ông ta dù chính hay tà cũng vậy, nhưng là một kỳ nhân võ công cao siêu khôn lường. Chàng vội chắp tay vái chào và đáp:

- Lão tiên bối nhãn lực thực cao minh, gia sư chưa kịp truyền nghệ cho anh em tại hạ đã bỏ đi liền. Cho nên anh em tại hạ chỉ căn cứ vào cuốn sách võ đó mà luyện tập bậy bạ thôi, vì thế anh em tại hạ không biết xử dụng võ công là thế. Còn tên họ của gia sư là chi thì tại hạ không được rõ, chỉ biết biệt hiệu của gia sư được thiên hạ võ lâm tặng cho là Tiều Dao Khách mà thôi.

Ông già quay đầu lại hỏi một người áo trắng trung niên khác:

- Người có biết Tiều Dao Khách là ai không?

Người trung niên áo trắng cung kính đáp:

- Tiều Dao Khách chết ở trong Tổng đàn của Hồng Kỳ Bang tại Vân Mộng triều thạch rồi. Y bị Tây Xuyên Đường gia môn Đường Thái dùng một thứ thuốc độc vô sắc vô hình ám hại nên Tiều Dao Khách trúng độc chết mà không hay. Trong trận đó, ngoài Tiều Dao Khách ra còn già nửa số cao thủ Hắc đạo ở Trung Nguyên cũng bị tiêu diệt nốt. Sau vụ đó, trên giang hồ mới được yên ổn vài ba năm.

Phẩm Nhi giả bộ đau đớn vô cùng, ông già thấy vậy liền xoa tay và ôn hòa nói tiếp:

- Tiều Dao Khách với anh em cậu tuy có nghĩa sư đồ nhưng chưa thực là thầy trò với nhau. Cậu có căn bản và gân cốt tốt như thế này, không nên bỏ uổng. Lão phu định nhận hai anh em cậu làm con nuôi. Lão sẽ đem hết võ công tuyệt học ra truyền lại cho hai cậu, để hai cậu trở thành những cao thủ trên võ lâm.

Nói xong, ông già trở mắt nhìn Phẩm Nhi, Phẩm Nhi bần khoản vô cùng, nhưng biết rằng nếu không nhận không sao thoát thân được, nên chàng liền nghĩ: "Đại trượng phu phải biết cách đối phó, chi bằng ta cứ nhận bừa đi, sau này nếu có dịp may là tẩu thoát liền".

Nghĩ đoạn, chàng quỳ xuống vái lạy, mồm gọi nghĩa phụ tức thì.

Ông già tươi cười, hai tay đỡ chàng dậy:

- Lão phu là Hách Liên Yến Hầu, xưa nay vẫn ở hải ngoại...

Ông già vừa nói tới đó thì người áo trắng đi lúc nãy đã quay trở lại, và thưa rằng:

- Thuộc hạ đã truyền lệnh cho mọi người hay rồi, nhưng chưa ai phát hiện thiếu niên đó cả.

Hách Liên Yến Hầu gật đầu nói:

- Các người đến đây chào Thiếu lệnh chủ đi.

Người áo trắng ngạc nhiên, nhưng người khác đã đưa mắt ra hiệu, rồi cả hai đi tới trước Phẩm Nhi chấp tay vái chào và nói:

- Xin chào Thiếu lệnh chủ.

Phẩm Nhi mặt đỏ bừng chưa kịp đáp lễ, đã nghe dưới thung lũng có tiếng kêu rú. Hách Liên Yến Hâu nắm tay chàng và quát lớn một tiếng:

- Đi!

Chàng liền thấy thân hình như lơ lửng trên mây, đi thẳng về phía đằng trước.

oOo

Hãy nói Lạc Dương đuổi theo Mộ Siêu và bốn người nữa. Chàng giở hết tốc lực khinh công ra đuổi theo nên chỉ trong thoáng cái đã mất dạng liền. Lúc ấy chàng đã theo dõi lên gần tới đỉnh núi Kệ Thạch. Thấy Mộ Siêu và bốn người đứng trước một cái hang. Chàng vội núp sau một tảng đá lớn để dòm ngó. Lúc ấy chàng mới hay Phẩm Nhi chưa theo tới. Chàng ngạc nhiên vô cùng, nhưng vẫn chăm chú nhìn bọn Mộ Siêu và bốn người.

Bọn Mộ Siêu đang nhìn vào trong hang động, bỗng nghe thấy một người khẽ nói:

- Chưa chắc Kệ Thạch Tam Quái đã về ở động này? Nếu Đường Tam hiệp chỉ lấy được đôi kiếm giả thì chúng sợ Đường Tam hiệp sẽ rủ các cao thủ của võ lâm đến đây cướp giật thanh kiếm thật, nên tôi đoán chắc thế nào chúng cũng cao bay xa chạy rồi.

Người đó vừa dứt lời, thì trên đỉnh động đã có tiếng cười và tiếng nói phát ra:

- Nói bậy, ai bảo anh em Đào mỗ đào tẩu nào? Bây giờ các ngươi đã đưa đầu vào cạm bẫy rồi, các ngươi có biết không?

Giọng nói của người đó rất nghiêm nghị, khiến ai nghe thấy cũng phải rùng mình. Mộ Siêu liền ngửa mặt lên trời, lớn tiếng cả cười đáp:

- Chắc các ngươi cũng tự biết võ công của các ngươi như thế nào rồi phải không?

Giọng nói của y có vẻ rất khinh thường. Trên đỉnh núi lại có bóng người thấp thoáng, vừa gầy vừa cao, nhanh như chớp phi xuống. Người đó là một quái nhân mặt lạnh lùng và nhợt nhạt như không có sắc máu. Quái nhân liền nói:

- Ta biết các ngươi vì sợ anh em Đào mỗ phao tin ra khiến các ngươi không còn chỗ mà dung thân, nên các ngươi mới mạo hiểm tới đây định giết anh em Đào mỗ để diệt khẩu phải không?

Mộ Siêu cười nhạt đáp:

- Các người biết rõ như vậy thì hay lắm.

Y vừa dứt lời, quái nhân đứng bên trái đã xông lại tấn công người mặc áo xám đứng cạnh. Người áo xám quát lớn một tiếng, múa thanh đao lên tấn công lại quái nhân liền. Quái nhân không lùi về phía sau tránh né mà còn tiến lên giơ năm ngón tay ra chop một cái, người ta chỉ nghe thấy kêu coong một tiếng, mũi đao của người áo xám bị chop trúng và lùi về phía sau. Người áo xám không sao chống cự lại được, đành phải theo đà kéo của quái nhân, ngã đảo về phía trước một bước. Quái nhân liền dùng tả chưởng chop luôn vào vai người nọ và giơ chân phải lên đá luôn một cái. Người áo xám rú lên một tiếng thê thảm, rồi thân hình bị đá bung lên, bắn xa về phía sau, mồm hộc máu tươi ra. Quái nhân ấy lại giơ tay phải ra chop luôn cánh tay đang cầm đao của người nọ. Máu tươi của người kia văng vãi trên mặt tuyết trông rất kinh khủng. Quái nhân ra tay và giơ chân đá nhanh như điện chớp, chỉ thoáng cái đã đánh chết người áo xám kia, đủ thấy võ công của y kỳ ảo khôn lường và không sao tưởng tượng được. Bọn Mộ Siêu thấy vậy kinh hãi vô cùng. Không ngờ Kệ Thạch Tam Quái võ công cao siêu đến thế, nên cả bọn đều ngăn người ra.

Lạc Dương núp ở một bên nhìn trộm, thấy người áo xám bị đánh văng ra như vậy, thân hình va mạnh vào sườn núi, đầu vỡ làm bốn năm mảnh, máu bắn ra như mưa, chết một cách thảm thương, nên cũng kinh hãi vô cùng. Chàng liền nghĩ: "Võ công của quái nhân đó quả thật cao siêu khôn lường, ta tự luyện tập võ công trong năm năm liền, cứ tưởng tài ba của mình đã cao siêu. Ngờ đâu bây giờ ta mới hay võ công của ta chưa bằng một phần trăm võ công của quái nhân." Chàng nghĩ như vậy, lại càng quyết tâm đi tìm sư phụ học thêm.

Lúc ấy, chàng thấy quái nhân vừa đánh chết người áo xám kia cất tiếng cười một cách rùng rợn, rồi từ từ nói:

- Phi Mộ Siêu, bây giờ người đã hiểu rõ là anh em Đào mỗ không phải là những tay tầm thường phải không? Đường Tam Điệp với người vẫn tự phụ là danh thủ của Hằng Sơn, không coi anh em Đào mỗ vào đâu. Sự thật các người chỉ là bọn người túi áo giá com không chống nổi một cái đánh của anh em mỗ mà thôi. Sở dĩ Đường Tam Điệp cao chạy xa bay đi núi Nga Mi là trúng phải kế của Đào lão đại, y sẽ tự mang cái chết vào người như vậy không còn oán trách ai được nữa.

Nói xong, quái nhân đó trầm nét mặt lại, quát lớn:

- Phi Mộ Siêu, muốn giữ tình giao hữu xưa kia, ta tha chết cho các người, nhưng các người phải tự chặt gãy một cánh tay và phải làm thủ hạ cho anh em Đào mỗ, thề trung thành cho tới ngày chết.

Mộ Siêu với hai người nọ đứng sát cánh nhau, luôn luôn phòng bị kẻ địch tấn công. Cả ba nghe thấy quái nhân nọ nói như vậy đều biến sắc mặt, nhưng Mộ Siêu vẫn quát lớn:

- Ngày hôm nay thế nào cũng phải kết liễu câu chuyện rắc rối giữa chúng ta. Nhưng các người muốn giữ anh em Phi mỗ ở lại thì thật là mộng tưởng. Dưới núi Kệ Thạch còn có các bạn Phi mỗ chờ đợi. Hễ nghe thấy tiếng báo hiệu của chúng ta là Kệ Thạch Tam Quái không bao giờ được yên ổn hết.

Nói xong y liền quát lớn một tiếng "đi". Y vừa định quay mình đi, thì cảm thấy phía sau có bóng người thấp thoáng, y định thần nhìn kỹ mới hay sau lưng lại có thêm ba quái nhân là hòa thượng, đạo sĩ và một người tục. Ba người đó đang nhếch mép cười khinh, sáu con mắt hậm hực nhìn mình như chỉ muốn giết cho được mới hả dạ.

Quỷ Ảnh Tử Kiều Kỳ lạnh lùng hỏi:

- Phi Mộ Siêu, người thật ban ngày nằm mơ có khác, những người của người đợi chờ dưới núi đều bị Kiều mỗ giết sạch, không còn một tên nào sống sót hết. Chắc người không ngờ lại có chuyện đó xảy ra phải không?

Mộ Siêu biết lúc này mình đang lâm vào hoàn cảnh rất nguy hiểm, chỉ làm lỡ một chút là phải phơi xác trên đỉnh núi này liền, nhưng y vẫn làm bộ bình tĩnh, trong đầu óc của y lúc này đang nghĩ cách làm thế nào để thoát thân được. Bây giờ y lại thấy tăng, tục, đạo ba người xuất hiện ở phía sau, y liền cảm thấy mặt mũi tối tăm, đầu óc choáng váng hầu như sắp ngã ra đất. Hai người thủ hạ của y cũng có cảm giác như vậy, đều hoảng sợ đến mặt không còn sắc máu.

Mộ Siêu biết lúc này muốn thoát thân không phải là chuyện dễ, nghĩ ra được một kế, quyết tâm đánh liều và nghĩ thầm: "Bây giờ ta chỉ mong những đồng bạn mai phúc dưới chân núi có một người may mắn còn sống thì ta mới hy vọng thoát chết được. Bằng không thì cùng chết với chúng, chứ ta không dại gì bó tay để cho chúng giết."

Nghĩ đoạn, y liền rú lên một tiếng dài, mong người bạn nào còn sống sót dưới chân núi hay biết mà chạy đi cầu cứu.

Quỷ Ảnh Tử thấy Mộ Siêu bỗng rú lên như vậy nổi giận quát mắng:

- Người kêu rú như thế để làm chi? Lúc này trên núi Kệ Sơn đến súc vật cũng mất tích thì làm gì còn có người nữa. Tha hồ người kêu đến rách cổ họng ra cũng không có người đến cứu đâu.

Mộ Siêu biến sắc mặt, giơ hai tay lên ném lia lia mấy cái. Liền có những lần sáng bạc ở trong tay y bắn ra như mưa, và nhằm sáu kẻ địch phi tới. Đào thị Tam quái với tăng, tục, đạo sáu người đều quát lớn một tiếng và giơ chưởng gạt những ám khí đó. Đồng thời thân hình của chúng cũng nhảy lui về phía sau để tránh né. Mộ Siêu vừa ném ám khí ra vừa tung mình nhảy xuống dưới sườn núi. Hành động của y nhanh như điện chớp vậy. Hai thủ hạ thấy y đã đào tẩu, cũng chia đường ra, cắm đầu ù té chạy.

Quý Ảnh Tử Kiều Kỳ còn nhanh hơn bọn Mộ Siêu nhiều, y vừa giơ chưởng lên tránh ám khí vừa nhảy ngang người ra, giơ cánh tay phải chộp luôn cổ chân một thủ hạ của Mộ Siêu, mồm thì quát lớn:

- Quay trở lại.

Y vừa quát vừa lùi về phía sau một cái, người nọ đau đến rú lên một tiếng và thân hình đã quay một vòng bắn trở lại. Kiều Kỳ liền giơ tả chưởng lên đánh mạnh vào ngực người đó một cái. Người nọ vỡ ngực, gãy xương và hộc máu ra chết liền. Hư Viên đại sư và Đông Dương chân nhân đồng thời cũng đuổi theo một thủ hạ thứ hai của Mộ Siêu. Hai luồng sức mạnh của hai người cùng đánh trúng vào người tên nọ. Tên đó liền rớt xuống sườn núi, mình mẩy nát như một đồng thệ vụn vụn.

Đào thị Tam quái cũng tung mình nhảy lên, thân hình của chúng nhanh như điện chớp, chúng giơ tay ra định chộp Mộ Siêu, nhưng vì cách nhau tới ba thước nên tay chúng không sao chộp được người của đối thủ. Thế mà không hiểu chúng dùng môn nội công gì mà Mộ Siêu chỉ trong chớp mắt đã bị chúng chộp được và hất bắn về phía sau.

Mộ Siêu tự biết thế nào cũng chết, liền nhắm mắt đợi chờ. Nhưng y nghe thấy Tam quái cười giọng quái dị mà không ra tay giết vội, nên y càng hoảng sợ thêm. Kiều Kỳ, Hư Viên và Đông Dương chân nhân giết hai người nọ xong, thấy Mộ Siêu bị bắt giữ đều chạy lại bao vây.

Lạc Dương thấy vậy càng kinh hãi thêm, chàng cảm thấy thủ đoạn của sáu người này thật là thiên hạ vô song. Đào thị Tam quái với tăng, tục, đạo ba người đã đi được mười mấy trượng, bỗng thấy có hai cái bóng trắng xám bay ra, mỗi người cầm một thanh kiếm đã bị tróc sơn rất nhiều. Lạc Dương thấy vậy liền nghĩ thầm: "Đôi kiếm này chẳng là Cự Khuyết và Thanh Hồng là gì?"

Chàng kinh hãi đến suýt thất thanh la lớn, nhưng chàng đã thấy hai người đó đi nhanh như điện chớp, chạy nhanh lên trên sườn núi, chỉ thoáng cái đã mất tích liền. Thấy vật nhớ

người, Lạc Dương nóng lòng sốt ruột và nghĩ tiếp: "Sao ta không đuổi theo hai người đó mà cướp lại thanh kiếm kia?"

Nghĩ đoạn, chàng định nhảy lên sườn núi đuổi theo. Nhưng đột nhiên nghe thấy dưới thung lũng có tiếng rú quái dị vọng lên, chàng giật mình kinh hãi, liền đưa mắt nhìn xuống nơi có tiếng rú đó, liền thấy trong những mảnh tuyết đang bay phất phới ở trên không, có rất nhiều bóng người xám trắng xuất hiện và cùng chạy cả lên trên đỉnh núi. Thân hình người nào người nấy đều nhanh như điện chớp. Chàng vội ngẩng đầu lên nhìn theo.

Đào thị Tam quái vừa đi vừa làm nhục Mộ Siêu, chúng bỗng nghe tiếng rú kỳ lạ ở trong thung lũng vang lên, những núi cao xung quanh đều có tiếng dội trở lại khiến Đào thị Tam quái đều ngẩn người ra kinh hãi.

Quỷ Ảnh Tử Kiều Kỳ bỗng kinh ngạc nói:

- Sao có nhiều cao thủ tới như thế? Người nào người nấy đều có võ công cao cường hết, hình như bọn họ chạy về phía chúng ta thì phải?

Lục tà đưa mắt nhìn theo phía ấy thấy mấy chục người mặc áo xám trắng ở các ngã chạy về phía mình nên tên nào tên nấy đều kinh hãi vô cùng. Mộ Siêu đang nhắm mắt chờ chết, nghe thấy tiếng rú đó, tinh thần phấn khởi ngay, liền mở mắt ra nhìn, tình cảnh xảy ra trước mắt khiến y ngỡ ngác không hiểu gì cả.

Đông Dương chân nhân vội lên tiếng:

- Tình thế nguy cấp như vậy, chi bằng ta lấy song kiếm ra đối địch, may ra còn có cơ thắng được đối phương.

Đào thị Tam quái thấy Đông Dương chân nhân nói như vậy mới tỉnh ngộ liền quay vào trong động, nhưng chúng vừa bước đi một bước đã nghe thấy một giọng nói rất rùng rợn quát bảo:

- Cách biệt năm năm, không ngờ các người đã ẩn núp trong núi Kệ Thạch này, kể cũng khôn ngoan thật.

Lục tà nghe tiếng nói rất quen thuộc và y nhận ra đó là ai rồi nên chúng đều biến sắc mặt, nhọt nhạt như mặt người chết vậy. Tiếng nói của người nọ vừa dứt, trên sườn núi đã có một cái bóng từ từ nhảy xuống lướt tới trước mặt mọi người. Người đó mặt âm trầm, râu tóc bạc phơ, mặc áo bào trắng, đôi mắt lóng lánh như hai cái đèn, liếc nhìn lục tà, ông già ấy không giận dữ mà oai phong lẫm lẫm khiến ai trông thấy cũng phải kinh hồn thất đảm.

- o O o -